

EXAMEN

Ibrahim staarde uit het raam naar het hem voorbij trekkende landschap. De cadans van de trein over de bielzen had hem in een soort trance gebracht. Hoewel het in de coupé erg druk was, drong het geroezemoes van de gesprekken van de andere passagiers niet tot hem door. Ibrahim dacht na, dacht na of hij wel ging slagen. Zeker, hij was voorbereid, maar een goede voorbereiding betekent niet dat de zenuwen zwijgen. Zo ook bij hem. Sterker nog: zijn zenuwen gingen keihard tekeer, want van de komende test zou alles, maar dan ook alles afhangen. Durfde hij het wel te wagen? Zou het niet beter zijn om het niet eens te proberen en zo spanning en zenuwen te omzeilen?

Iemand stootte tegen zijn knie. Zonder dat hij het had opgemerkt, was de trein op een station gestopt en nu waren de reizigers zich in de smalle deuropeningen aan het verdringen om maar als eerste buiten te komen. In zijn overpeinzingen gestoord en niet bij machte zich meteen weer te concentreren, bekeek hij de nieuwe lading die binnenkwam en ging zitten. Tegenover hem plaatsten zich twee meiden, ongeveer even oud als hij, zo'n vijftientig. Ze praatten, uiteraard praatten ze. En uiteraard ging het nergens over. Iedereen had wel iets te zeggen, maar de gesprekken waren altijd leeg. Hij ving iets op over de *Metro*. Het systeem van die krant kende hij wel: eerst ervoor zorgen dat een columnist een provocerend stuk over een actuele openliggende zenuw, zoals de oorlog schrijft. Om vervolgens na het weekend de noodzakelijk daarop volgende lading vurige brieven in ontvangst te nemen. Dat viel immers wel op te maken uit wat er werd geplaatst. Aan de troep die niet door de 'strengere' selectie heen kwam, wilde hij al helemaal niet denken. Zaken werden altijd op de spits gedreven, gegeneraliseerd en beoordeeld. En niet zonder reden. Meutes zoeken zondebokken om te verscheuren, zich daarbij niet verdiepend in de gedachten van de prooi. En de media wrijven in hun handen.

Ibrahim richtte zijn blik maar weer naar buiten. Hij hoopte zijn malende hersenen wat minder stof tot nadenken te kunnen geven. Tevergeefs. Al snelde zoefde er een groot reclamebord op een klein station voorbij. Hoewel hij maar vaag de vormen en kleuren erop had kunnen onderscheiden, wist hij wat erop stond. Had hij dezelfde poster al niet ontelbare keren eerder gezien, op ontelbaar veel andere plaatsen? De lente kwam er weer aan en een groot kledingmerk had al besloten wat de massa zou gaan dragen. Op de posters stonden dan ook knappe vrouwen in kleurige kleding, haren wapperend, de wind er doorheen blazend. Amateur-modellen die waarschijnlijk giechelend voor de camera waren gaan staan en hun contouren hadden laten vastleggen door een man die ze bemoedigend toesprak. Een fotograaf die wel hun uiterlijk vastlegt, maar niet hun ziel – wel hun materie, maar niet hun essentie. Lege, nietszeggende beelden.

Hij walgde nog steeds van deze oppervlakkigheid toen de trein tot stilstand kwam. De twee voor hem stonden op en stapten uit. Op de bank bleef de *Metro* liggen, die één van hen had meegenomen. Tegen beter weten in, keek Ibrahim welk bot nu werd afgekloven door het publiek. De laatste cyclus van ingezonden brieven centreerde zich rond het thema 'geloof'. Kennelijk had er in een eerdere editie iemand durven opperen dat er nog plaats is voor religie, dat er achter de wetenschappelijke verklaringen altijd vragen zouden blijven die anders in het luchtledige zouden zweven. Koren op de molens van de massa. Verschillende brieven met verschillende woorden voor hetzelfde bewezen dat religie een relikwie uit een ver verleden was en dat het daar ook diende te blijven. Religie is gevaarlijk, scheidt grenzen en roept op tot haat. Vooral niet herintroduceren dus.

Het ironische van deze woorden ontging Ibrahim niet. Religies trekken geen grenzen: de onwetenden trekken de grenzen om haar, creëren daarmee afstand, vervreemding en ja, haat. En religie komt niet van buiten: ze zit in de mens. Maar Ibrahim was al voorbij het punt

van discussievoeren. Woorden hadden hier geen overtuigingskracht meer, dat wist hij wel. Toch twijfelde hij. De twijfel zat niet in zijn hoofd, zeer zeker niet. Hij wist precies waar hij stond en wat juist was. Waarom sprak zijn hart hem dan tegen, waarom voelde hij daar twijfel? Zwakheid. Iets om hem te testen en dat hij moest overwinnen.

De trein bereikte het station waar hij moest uitstappen. Ibrahim stond op en pakte zijn tas. Wringend door de vloed van lichamen stapte hij uit. Hij aarzelde. Misschien was het toch beter om het niet te wagen, de trein terug te pakken. Het volgende moment knalde hij bijna tegen de grond. Zijn evenwicht hervindend, keek hij om zich heen. De man die tegen hem was opgebotst, was even blijven staan, maar niet om zich te excuseren. Of hij niet uit kon kijken! Ibrahim bezag het perron en het was hem duidelijk dat hij niet hinderlijk in de weg had kunnen staan en dat de man dus geen moeite had gedaan hem te ontwijken. Hij weigerde te antwoorden. Kennelijk had de man haast – wie niet? – want hij nam genoegen met het feit dat hij hem een flinke duw had gegeven en liep weg. Ibrahim hoorde de man nog iets mompelen over ‘bruin stuk stront’, net hard genoeg zodat het nog verstaanbaar was. Maar Ibrahim was al in het stadium dat hij zich hier niet meer door kon laten opwinden. Iemand die met uitwerpselen smijt, bevuilt zichzelf het eerst. Het gebeuren als een teken van boven beschouwend en daarmee zeker van de uitkomst, ging Ibrahim op weg naar zijn test. Op weg naar een grote massa mensen. Cijfers telden langzaam af in zijn tas.

Anco Peeters